

LICĂ BARBU

Aventurile
lui Licuță
dincolo de
Capătul Lumii

EDITURA

LEVIATHAN

LICĂ BARBU

**Aventurile lui Licuță
dincolo de Capătul Lumii**

Ilustrații de Cristina-Anamaria Paraschiv

Prefață de Costin Tuchilă

București, 2021

Coperta: Rudy Roth

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARBU, LICĂ

Aventurile lui Licuță dincolo de Capătul Lumii / Lică Barbu ; il. de Cristina-Anamaria Paraschiv ; pref. de Costin Tuchilă. - București : Editura Leviathan, 2021

ISBN 978-606-95136-6-8

I. Paraschiv, Cristina-Anamaria (il.)

II. Tuchilă, Costin (pref.)

821.135.1

© Lică Barbu

© Editura Leviathan, 2021

Editura Leviathan aparține Asociației Culturale Leviathan.

Adresa: Str. Gura Vadului nr. 1, bl. G 26, sc. 5, et. 2, ap. 46,
sector 3, 032336 București, România

E-mail: costintuchila@gmail.com; pusa.roth@yahoo.com
leviathan.romania@yahoo.com

Tel.: 0721019223; 0774641519

Adresa web: <https://editura.leviathan.ro>

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere totală sau parțială
a acestei ediții se pedepsește conform legilor.

Lumea lui Licuță

Prozator, umorist, autor de scenete de teatru, brăileanul Lică Barbu excelează în literatura pentru copii, gen dificil în care puțini scriitori reușesc să fie originali și mai ales să-și captiveze cititorul. Se știe că proza pentru copii e cel mai greu de scris când îți propui să nu repeți subiecte cunoscute și formule literare consacrate.

De la prima sa carte de povestiri, *Lumea lui Licuță* (2016), Lică Barbu a surprins printr-un univers literar propriu, construit în jurul personajului pe care l-a inventat și, așa spune, dezvoltat artistic convingător în lunga serie de texte publicate apoi pe portalul Leviathan.ro. Licuță este un personaj autobiografic, este bunicul de astăzi la vârsta copilăriei. Dar el este și cel care, în spiritul experiențelor literare moderne, îl urmărește, îl „supraveghează” pe autorul lui, scriitorul de astăzi: Licuță „stă cu ochii pe pana mea de scris așteptând următorul cuvânt, ca să mă corecteze sau să-mi dea inspirație. Tocmai asta îmi și doresc. Un ajutor în poveste. Doar el este eroul și este corect ca să mă supravegheze.” Așa încât povestirea se va scrie de la sine, personajul depășindu-și condiția convențională (de a fi creat de un autor) și devenind el însuși autor.

Cu această retorică asumată, Lică Barbu-Licuță își construiește aventurile „dincolo de Capătul Lumii”. Eroii cunoscuți din *Lumea lui Licuță*, cu nume și identitate narativă seducătoare (Tatalai, Zburlita, Perluța, Parfeu și ceilalți), locuitori într-un cartier al Brăilei, dar

deopotrivă locuitori ai un spațiu fabulos, consacrat în literatura română, sunt luați la pescuit în singura zi când ostrovul lui Terente apare din apele Bălții Brăilei. Povestea fantastică, prefigurată și de „detaliul” bănuțului lui Terente, s-a și născut, ca „un vis în alt vis”, copiii trecând „dincolo de Capătul Lumii”, pe un tărâm guvernat de legi și personaje de basm (redenumite de autor), de eterna luptă dintre bine și rău.

În această amplă povestire în cinci capitole, imaginația atât de bogată a scriitorului, abilitatea sa de a-și capta cititorul, dialogul bine condus recrează în mod distinct, personal, universul copilăriei. Personajele, reacțiile lor, comentariile autorului, amănunțele reținute se desprind semnificativ și cu reală satisfacție pentru cititor de stereotipiile prozei pentru copii, inclusiv ale celei fantastice. Din lumea reală, cea încărcată de mitologia dunăreană, Lică Barbu reține ceea ce poate fi perceput prin ochii copilului tocmai pentru a dezvolta vraja unei lumi fantastice proprii, plină de candoare, dar și de culoare: *lumea lui Licuță*, aptă să se înnoiască literar la fiecare pas.

Costin Tuchilă

Demult, tare demult, așa de demult încât Soarele, Pământul și Luna nici nu existau. Doar Întunericul. Peste toate ținuturile Universului bântuiau gândurile rele. Aveau puteri uriașe și erau conduse de Rânjitu, cel mai odios gând.

Nenea Timpul încerca să le domolească și să meșterească Lumea, dar Rânjitu nu-l lăsa. Își dorea Haosul absolut, nimicind tot ceea ce se clădea în Lumina timpului.

Pentru a aduce echilibru în Univers, nenea Timpul l-a făurit pe Bucurel, scânteia fermecată. Bucurel aducea liniște și iubire în spațiu. Toate gândurile negre cădeau răpuse de zâmbetul lui Bucurel.

Ascuns în infinitul Universului, Rânjitu cu armata sa de gânduri perfide, prin mârșăvie și minciună, a pus la cale un război de nimicire a Luminii. Nenea Timpul a aflat totul de la câteva secunde rătăcite prin neant și a luat o hotărâre veșnică. Prin puterea lui l-a ferecat pe Rânjitu dincolo de Capătul Lumii.

Din păcate, Rânjitu, fățarnic și egoist, l-a luat captiv și pe Bucurel.

Nenea Timpul și-a continuat cu răbdare Facerea Lumii. Gândul bun, Bucurel, nu putea fi eliberat decât de un suflet pur de copil. Așa era scris în stele.

Și cum timpul le rezolvă pe toate, așa i-a pregătit și lui Licuță un băiețel de poveste, o călătorie dincolo de Capătul Lumii, pentru a-l aduce în lume pe Bucurel, gândul fermecat, iar nenea Timpul ne dă aventura lui.

Capitolul I

CAUTĂ COMOARA

– Și prieteni, dragi fete! Și băieți, și... Să... aventura... înceapă!... Să înceapă, zic!, țipă Tatalai ca un disperat, bâlbâindu-se.

Se urcase pe o movilă de pământ galben care străjuia poarta lui Cap Spart și anunță toată strada începerea unui nou joc inventat de Licuță: **Caută Comoara**.

Ghinion! Anunțul lui țipat aiurea îl sperie pe Ochi de Vultur, porumbelul lui Parfeu, poposit acolo, în salcâmul de la poartă și de teamă își lansă un găinaț pe capul lui Tatalai.

- Ete fleoșc! Plouă!, o coti Tatalai.

Tot grupul de prieteni prezent pe stradă cu joacă la orele după-amiezii se prăpădea de râs.

Nu mă lasă imaginația acestui început de poveste să nu vă prezint grupul de copii, prietenii mei de altfel, dar și ai voștri din acest moment, dragi cititori.

Și nu numai imaginația nu mă lasă, ci și primul la năzbâții copilărești, filosoful aiurit, Tatalai: „*Scriitor eu, nene, primul! Te roooog!*” M-a înmuiat total. Deci, scriu.

Tatalai are cinci ani fără un sfert, așa zice el și de fapt îl cheamă Storel. Lui îi plac lămâile și când avea trei ani și un sfert i-a cerut

lui tată-su să-i dea lămâie: „*Tată, lai!*” și așa i-a rămas numele. Porecla lui, de fapt. Toți au porecle, c-așa-i în stradă.

Este un băiețel brunet cu părul creț, grăsuț, mănâncă orice. Dacă nu are orice, inventează. Vorbește amestecând cuvintele și culmea, prietenii lui îl înțeleg. Normal. E pe limba lor.

Niciunul dintre prietenii lui Tatalai nu spune nimic că-l prezintă primul. Le era milă de el văzându-l cu găinațul pe cap și, na, se mai și amuzau de ghinionul lui.

Nici măcar Zburlita, adică Eleny, care este la rând în prezentarea mea, nu sare ciufulită la mine cum că ea ar fi prima. Mă și mir, știind-o orgolioasă. Mă privește pe sub gene și așteaptă să o prezint. Are cinci anișori și de obicei e nepieptănată, șifonată, murdară și lipicioasă de la bomboanele cu fructe. Fundița din păr o are șuie mereu. Ce mai, ca o fetiță zburlită. Licuța o poreclește Zburlita, dar nu din răutate, ci de dragă ce-i e. Între ei doi e ceva special. Nu-i niciun secret. Toată galaxia știe.

În imaginația mea, Zburlita arăta ca o zână. Roșcată ca o piersică bine coaptă, cu părul numai bucle în care este prinsă mereu o floare galbenă. O șuviță rebelă îi acoperă năsul cu cincizeci de pistrui (numărați de Licuța) ca niște boabe de grâu în spicul copt. Îmi zâmbește cu înțeles că am liber să scriu despre ea în poveste, dar numai cu cerneală din curcubeu. Dar și despre Licuța. Că fără el povestea este un tiriflici. Vorba ei, nu a mea.

Cum să o refuz? Îmi este dragă și o voi ajuta în poveste să devină o neînfricată. Nu pot să o mint frumos, o descriu ca-n povești. Toate poveștile sunt adevărate. Nu-i așa?

Așa cât de adevărată este și Perluța, adică Lucia, verișoara Zburлитеi. Porecla i-a pus-o Licuță. Păi, cum? Scapă cineva neporeclit de Licuță? Mai ales Lucia pe care a cunoscut-o la un teatru de păpuși, fără să știe că e verișoara Zburлитеi. Lucia stătea pe scaun lângă Licuță, iar Licuță s-a îndrăgostit de ea la prima vedere.

„...și lângă mine s-a așezat o fetiță. Nu am întors capul. Eram captivat de începutul piesei de teatru și o vedeam doar cu coada

ochiului. În unul din momentele mai puțin captivante ale poveștii de pe scenă, întorc capul ca să văd lângă cine stau. A căzut clădirea peste mine. Lângă mine era o... o... o... și cuvântul minunat mi s-a oprit în gât. Nu-mi venea să cred ce dar mi se oferea! Eu, un simplu băiețel, stăteam lângă o zână, lângă o floare. Mirosea a câmpie, era ca o pădure primăvara, era tot ce poate fi mai frumos pe Pământ, era marea cu adâncurile ei, cu corali și meduze violete, era o perlă. Așa am și botezat-o: Perluța.

A simțit că o privesc și a întors ochisorii ei albaștri către mine. Părul ei, numai cârlionți din raze de soare, a zburat lin prin aer atingându-mi obrazul. Tot corpul meu era electricizat.

Am încercat un zâmbet, dar s-a oprit stigmatizat pe față. Mâna îmi tremura. Aveam impresia că nu mai aud și sunt mut pe veci. Eram îndrăgostit, nene Scriitorule!"

Mai apoi, Licuța a aflat că este verișoara Zburlitei și... nu s-a întâmplat nimic ciudat. Cele două fete, Zburlita și Perluța, îl iubesc la fel de mult pe Licuța, așa cum și el e topit după ele.

Perluța nu locuiește pe strada lor, dar vine mai des la Zburlita pentru joacă.

Ei, lasă! Știi eu mai bine pentru cine vine ea. Evident că știi. Inspirația mea a adus-o în poveste. Și mai știi că este, la cei șase anișori ai ei, o fetiță foarte inteligentă, rezolvă orice problemă, nitam-nisam. Știe să citească. De aceea Licuța o respectă în mod deosebit pentru că are ce învăța de la ea. E cea mai mare dorință a lui: să învețe a citi.

Parfeu, un alt prieten al nostru, mă roagă să nu scriu despre el. Asta-i bună! Cum adică? Ce dacă e țigan? Este cel mai modest copil din grupul de prieteni și asta-mi place.

Este singurul de pe stradă căruia Licuță nu i-a pus poreclă pentru că așa îl cheamă: Parfeu. Așa sunt botezați copiii la țigani: Europa, Vandam, Spania, Bond, Senat, Salam. Așa și el.

Are trei ani de trei ani. Nu știe să numere. Îl mai ajută Licuță. Toți copiii îl ajută cu ce au. E sărac, dar e bogat în suflet. E artist. Cântă și dansează așa cum îl îndrumă inspirația.

E un țigănuș simpatic. Brunețel și tuns zero mereu. „*Ca să nu facă păduchi*”, spune el. Este îmbrăcat sărăcăcios și încălțat cu aceiași papucei roz prăfuiți, uzați de purtat. Asta are. Prietenii îl ajută mereu cu câte ceva bun de îmbrăcat, dar mama lui le vinde la târg.

Îl prezintă la urmă în mod intenționat pe Licuță, dar și la cererea lui, șoptindu-mi la ureche ca să nu-l audă ceilalți: „*Mai întâi prietenii, nene Scriitor. Fără ei nu sunt Licuță*”.

Dar nu în mod special dorința lui mă face să-l prezint la urmă, ci faptul că acest copil îi reprezintă pe toți la un loc, este un copil mai special, este iubirea prieteniei, a gândului inocent în zâmbetul jocurilor de copil, e tot ce înseamnă stradă, prietenii, natură, dăruire.

Și fără prea multe laude, știu că nu prea îi place să-l laud, trebuie să vă fac o mărturisire: Licuță este eroul povestirii din această carte. Bănuiește el ceva-ceva. De aceea stă cu ochii pe pana mea de scris așteptând următorul cuvânt, ca să mă corecteze sau să-mi dea inspirație. Tocmai asta îmi și doresc. Un ajutor în poveste. Doar el este eroul și este corect ca să mă supravegheze.

Asta nu înseamnă să-l alint, să-l laud, să-l fac cel mai tare și mai mare.

De-ar ști el ce-l așteaptă în poveste, ar lua oițele și-ar pleca pe câmp la păscut. Hai-hui.

Și mai găsește-l pe Licuță!

Licuță are trei luni și cinci ani. Nu am știut. Mi-a spus chiar acum când să-l prezint.

E blond, cu părul numai bucle, mereu nepieptănat. Nu-l întreb de ce, pentru că sigur o să-mi spună că freză au doar puștani mai mari.

Din toată înfățișarea i se disting cel mai mult ochii lui verzi. Altceva nu mai vezi la el. Rămâi hipnotizat privindu-l, așa cum au rămas și cele două prietene ale lui, Zburlita și Perluța. Zburlita deja zboară printre nori când îl privește. Perluța e mai reținută. Îl strânge ușor de mână, ca un semn.

Nu se supără că toată lumea-i spune Lipoveanu. Îi place, chiar dacă nu știe ce-i un lipovean. Crede că este numele unui erou de poveste și se mândrește cu asta.

Orice mișcă sau nu, sunt prietenii lui Licuță. Vorbește cu broscuțele, cu pomii și florile, cu pietrele. Toate din curtea lui au nume. Până și pe păianjenul din colțurile casei l-a botezat Paul. Și sunt buni prieteni. Iar lingura de lemn cu care mănâncă ciorbă e botezată Guriță, pentru că merge des la gură.

N-aș vrea să stau acuma să lungesc prezentarea lor. Ar însemna să agit prea mult curiozitatea cititorului, iar prietenii mei din poveste s-ar plictisi. Deja îi „văd” cum stau cu gurile căscate așteptând aventura pe care, dragii de ei, nici nu o bănuiesc.

Așa că, mă întorc la „ghinionul” lui Tatalai, ca scenă distractivă pentru ceilalți prieteni. Ce distractivă!? Leșinau de răs.

– Nu e vina lui, îi luă apărarea Perluța, înmânându-i o batis-tă pentru a se șterge de găinaț. Și nici a lui Ochi de Vultur. S-a întâmplat.

– Ei, na! Dacă nu țipa, porumbelul lui Parfeu nu se speria, o atenționează Zburlita.

– S-o crezi tu, Zburlito! Ochi de Vultur nu se teme de nimic. Eu l-am dresat, se zburli Parfeu.

– Dresat l-ai bine ca să pe mine facă. N-am eu țipat, anunțat-am jocul, se plânse Tatalai.

– Dacă stăm și vorbim de pățania lui Tatalai, vine seara și nu ne mai jucăm.

– De-a ce să ne jucăm, Licuță?, întrebă uitucul de Parfeu.

– Păi, nu v-am spus? De-a Caută Comoara.

– Ce joc e ăsta, Lipovene?, sări curioasă Zburlita.

Era singura care avea curaj să-l poreclească. Ce? El nu îi spunea Zburlita? Nu era cu supărare.

– Simplu. Alegem pe unul dintre noi cu numărătoarea. Cine rămâne, ascunde un lucru, ceva, ce vrea el. Ceilalți țin ochii închiși, ca la ascunselea. Se numără până la zece și gata. Se caută „comoara”. Cel care o ascunde trebuie să spună ceva despre acel lucru ascuns. O literă, o culoare, ce-i trece prin cap și să spună „foc-foc”, „apă-apă”, știți voi.

– Hm! Interesant, Licuță! Și dacă găsec comoara?, voia lămuriri Perluța.

– O păstrezi ca pe o comoară și continui jocul cu „comoara” ta.

– Și cine câștigă până la urmă?, continuă Perluța nelămurirea.

– Cel căruia i s-a găsit comoara iese din joc. Și tot așa până rămâne unul singur.

– Hm! Ce întrebare? Noi câștigăm, pentru că ne jucăm, îi răsuci Zburlita vorbele Perluței. Bravo, Licuță!

Na! Acum i-a spus Licuță. Așa, în ciuda Perluței, că prea mios îl întreba.

– *Lumea gata toată! Să aventura înceapă!*, țipă încet Tatalai, cu ochii pe sus după Ochi de Vultur și dori să înceapă numărătoarea.

– Stați! Mai întâi mergem să căutăm ce lucruri vrem să ascundem. Nu multe și nici nu ni le arătăm. Hai la căutat!, îi lămuri Licuță cu ce aveau de făcut.

Se împărțiară la căutat „comori”. Fiecare după imaginația lui. Mă iscodeau cu privirea poate-poate le dau idei. Ei, aș! Sunt scriitor, sunt ocupat și nu mă bag în jocul lor. Mai rău! Aș risca să fiu crezut părtinitor și din invidie, mă aleg cu vreo doi-trei care ar pleca din poveste. Ce mă fac? Cu cine mai scriu aventuri? Cu Tatalai care acum caută aiurea prin iarbă, nici el nu știe ce? Îl observ că a găsit ceva, dar nu-mi dau seama ce, pentru că a dispărut rapid în gura lui. Vreo dudă, ceva, cred. Dar de ce nu o mestecă? Ciudat. Treaba lui.

Perluța caută într-o grămadă de pietre cu un bețișor. La un moment dat, se uită stânga-dreapta, se întoarce cu spatele și tot nu știu ce face. Ascunde ce a găsit în buzunarul rochiței. Mister.

Pe Zburlita nu o văd. S-a dus sigur la ea în curte, să nu fie văzută ce aduce-n joc. E așa de secretoasă! Iar Parfeu luase la cercetat un șanț de la marginea drumului. Opa! Găsește ceva.

Nici nu-i nevoie să mă obosesc, ca să-mi dau seama ce. Sub maioul lui găurit deslușesc o minge spartă și dezumflată. Ce caraghios este!

„*Licuță! Licuță! Licuță!...*”, se auzi strigat Licuță de o voce cunoscută, însoțită de un bâzâit în valuri. Nimeni de pe stradă nu îl striga. Fiecare cu ale lui. Vocea și bâzâitul se auzeau neconținut în mintea lui. Ciudat.

Licuță se întoarce fără să vrea spre casa bunicilor care era lângă casa lor, de parcă o forță nevăzută îl comanda. Tataia Mușat stătea la poartă, așezat pe un scăunel din lemn și-l privea.

Chemarea încetă, dar bâzâitul parcă era și mai puternic. Creștea și scădea sacadat.

– De unde știi că voiam să te chem?, îl întrebă curios tataia Mușat.

– Nu știi! M-a strigat o voce... așa, în gând, dar nu știi de unde o cunosc. A mata' nu era în niciun caz... Nu știi.

– Te-a bătut soarele în cap. Hai, vino! Vreau să-ți dau ceva.

Licuță nici nu făcu primul pas, căci o forță nevăzută îl împingea încet și cu putere să meargă spre tataia Mușat. Se uită mirat la mine, întrebându-mă din priviri ce fac eu cu el?

Ce să-i spun? Că imaginația e de vină și că povestea a început misterios? N-o să înțelegă. Dau din umeri scriind mai departe.

Tataia Mușat se caută în buzunarul de la cămașa lui țărănească și scoate un bănuț. Cu bănuțul în palmă și cu mâna întinsă îl aștepta pe Licuță.

Bâzâitul din urechile lui Licuță încetă. Era liniște în mintea lui și auzi vocea bunicului, pe un ton cald și prietenos, cum n-o mai

auzise vreodată: „Uite, Licuță! Ia acest bănuț, ca el să fie comoara ta la jocul vostru.”

Licuță întinse mâna să-și ia „comoara”, dar îl auzi pe tataia Mușat rostind aceleași cuvinte, dar pe alt ton:

– Uite, Licuță! Ia acest bănuț, ca el să fie „comoara” ta la jocul vostru.

– Ai mai spus asta odată, tataie! De ce repeți? Am auzit bine de la început.

– Nici vorbă, Licuță. N-am spus decât o singură dată. Nu am îmbătrânit chiar așa, încât să nu-mi dau seama ce spun.

– Foarte ciudat. Te-am auzit clar cum mi-ai spus de două ori aceleași cuvinte. Poate mi s-a părut, știu eu, spuse Licuță luând bănuțul.

Era o monedă de douăzeci de bani cu o gaură la mijloc. Licuță simți o căldură puternică în palmă, mai să-l frigă. Îl băgă repede în buzunar, gândindu-se că s-a încălzit de la căldura de afară, în buzunarul cămășii bunicului. Licuță trăi impresia ciudată că în buzunarul lui e un bolovan din fier, așa era de greu bănuțul. Nu spuse nimic. Nici nu realiza ce poate fi.

– Acest bănuț îl am de mult timp, Licuță. Cam de când eram ca tine, un copil. L-am primit de la vestitul Terente...

Bănuțul din buzunar dădea semne că e viu. Se mișca la fel ca un gândăcel, ca cei pe care-i prinde Licuță pe înserat, așa, în joacă. Hm! Ciudat. Din nou ciudat. Ce de ciudățenii!

– Era prin '24, vara, continuă tataia Mușat. Eram pe stradă, la joacă. Un turc trecea agale, cu un căruț tras de el, strigându-și marfa cu zaharicale. Avea și limonadă de vânzare. Rece. M-am

apropiat de el să-l întreb cât costă o cană de limonadă, cu toate că nu aveam niciun sfanț în buzunar. Pofta de a mă răcori mă îndemnase să-l întreb. Douăzeci de bani, aveam să aflu. Nici nu a terminat bine vorba, că de turc s-au apropiat trei domni, răsăriți ca din pământ, înalți și bine făcuți. Unul dintre ei, cu borul pălăriei tras peste ochi, îi ceru trei limonade reci. Le băură pe nerăsuflăte și mai ceru încă trei. Când să plătească, domnului cu pălărie îi căzu o monedă în praful străzii, chiar la picioarele mele.

Nu a observat. Am luat moneda și i-am spus: „*Domnule, v-a căzut acest ban!*” Vlăjganul își trase pălăria pe spate, parcă mai răcorit de limonada rece și mă scutură prin păr: „*Bravo, măi, țacă!*” Dar nu-și luă banul.

Turcul a încremenit. „*Măi, efendi! Dă-i copilului ăsta o limonadă, că-i băiat de treabă.*” Turcaflețul se execută și-mi întinse o cană de limonadă. Mâna-i tremura. Am băut cu poftă limonada și i-am întins moneda domnului care m-a cinstit. „*Nu. Banul e al tău. L-ai câștigat cinstit.*” Plăti turcului limonada mea și plecă mai departe. După ce se îndepărtară cei trei vlăjgani, turcul trase un oftat cu greutate: „*Bre, puțan! Tu știam cine cinstit limonadă la tine? Terente, haiducul bălților, bre. Mulțam lui Alah, că nu m-a jerpelit de bani!*”

Și plecă, închinându-se pe limba lui.

Din acea zi, am acest bănuț. De la Terente. Se zvonea pe-atunci că Terente avea în Balta Brăilei o ascunzătoare a lui, neștiută de nimeni. Era pe un ostrov. Ostrovul lui Terente, așa i-a rămas numele. Terente a fost prins și împușcat pe 4 iunie 1927. Din acea zi ostrovul a dispărut, dar apare în fiecare an la această dată. Nimeni nu știe cum. Se spune că cine pescuiește în această zi de pe ostrov, prinde cei mai mari pești ai bălții... Eh! Asta e. Ai grijă de bănuț! E o amintire a mea, pe care o port ca o mărturie a unei clipe în care am fost cinstit de un vestit tâlhar. Mergi la joacă cu „*comoara*” ta!

– Tataie, mai zăbovi Licuță o clipă, nu știi în ce fel mi-ai povestit tu, dar în mintea mea am văzut altfel povestea ta. Am auzit vocea pițigăiată a turcului, te-am văzut îmbrăcat în pantaloni

scurți legați cu sfoară și erai în picioarele goale. Terente era înalt, cu părul scurt și blond, iar pe cap avea o pălărie gri. Era foarte cald în acea zi, căci am transpirat tot cât mi-ai povestit tu.

Bătrânul rămase uimit. Nu-i venea să creadă. Nu avea de unde să știe Licuță că turcul avea vocea pițigăiată. A mai spus povestea și altora, dar niciodată nu a pomenit de cum vorbește turcul.

De unde, cum, cine? Erau întrebări care se zbăteau în mintea lui. Și totuși, dacă... Nu, nu poate fi adevărat. Mintea-i juca feste. Bătrânețea, na.

– Nu te mai întreba atâta, tataie. Atunci când povesteai, te-am văzut cu mintea mea, ca-ntr-un film. Un film de-adevăratelea. Habar n-am cum văd asta.

„Copilul ăsta îmi simte gândurile, cred”, bănuie bătrânul surprins.

– Ce gânduri, tataie? Și ce-s alea gânduri?

– Licuță dragă! Gândurile sunt vorbe care nu se aud și nu se văd. Iar dacă tu le auzi și le vezi, ești cel mai nemaipomenit nepot al meu. Puțini oameni, aproape deloc, au acest dar de a ghici gândurile oamenilor. Dar până să mă lămuresc de unde ce și cum, du-te la joacă. Uite! Te așteaptă gașca ta. Continuăți jocul!

„Cred că ciudățenia asta vine de la acel bănuț al lui Terente. Dar cum? A fost tot timpul la mine și de ce eu nu simt ce simte Licuță? El crede că e o joacă, nu înțelege prea multe. Am îmbătrânit și am vedenii. Asta e clar”, auzi clar Licuță în mintea lui.

– Și mai știi ceva, tataie. Ceva care s-a întâmplat atunci când Terente ți-a dat bănuțul.

– Ei, na! Mă uimești, Licuță. Adică ce?

– Când ți-a dat bănuțul, Terente ți-a spus așa: „*Peste ani, când vei îmbătrâni și vei avea nepoți, să dai acest bănuț unui singur nepot de-al tău, în ziua când se va juca pe stradă jocul «Caută comoara».* Acel nepot se va numi Licuță.” Nu ai uitat, tataie, dar nu ți-a venit să crezi asta. De aceea nu mi-ai spus. Și știi ceva? Nici eu nu cred.

Tataia Mușat rămase mut de uimire. Așa era. Cum spunea Licuță. Nu mai apucă să confirme descoperirea nepotului, căci mamaia Ștefana îl strigă din casă să pună de mămăligă, iar Licuță plecase deja către prietenii lui de joacă.

Bănuțul din buzunar parcă se evaporase. Nu-l mai simțea în momentul când se îndepărtă de tataia Mușat. Licuță îl pipăi ca să fie sigur că-i acolo. Era rece, ca un simplu bănuț ajuns în buzunarul lui, printr-o poveste a bunicului ciudată și... misterioasă. Un mic semn de întrebare juca în ochii lui Licuță. Până și eu, cel care scrie aici, habar n-am ce se întâmplă. Ei, na! Glumesc.

Licuță mă privi pe furiș și îmi făcu cu ochiul. Îi plăcea jocul cu gândurile. Un zâmbet persista pe buzele lui, parcă să-mi confirme că știe ce va urma. Nu-l cred, cu tot ghicitul lui.

Prietenii îl așteptau pe Licuță la umbra dudului, la poarta de la tanti Rața, în afară de Zburlita care tocmai ieșea din curtea ei.
– *Jucăm mai Comoara ne, Licuță?*, îl întrebă Tatalai.

– Dar voi ați găsit comorile cu care să ne jucăm?, răspunse tot printr-o întrebare Licuță.

– *Dar o secret găsit și eu comoară am*, preciză Tatalai situația lui.

– Și eu am găsit una, adică tataia Mușat mi-a dat-o.

– Ce?, sări curios Parfeu.

– Mi-a dat... o... un... Stai să vezi!

Nu mai știu ce scriu sau Licuță a uitat tot despre întâmplarea cu bunicul lui? Se pare că da. Chiar sunt surprins. Of! Și imaginația asta!

Licuță se scormoni prin buzunare, părând că știe ce caută.

– Un bănuț, uite!, arată el „comoara” lui.

– *Scofală bănuț, un mare. Mai și găurit e. Hi, hi, hi!*, râse-n ciudă Tatalai.

– Ba e grozav, Tatalai, n-ai cum să știi, îl lămuri Parfeu. La noi, la țigani, se poartă bani găuriți. Mama are o groază în păr. Pentru noi, sunt ca o comoară bănuții ăștia.

– Și mie-mi place, Licuță. E deosebit, confirmă Perluța. Dar cum rămâne cu secretul „comorii”? Tu ai spus că-i secret ce găsim, iar tu ai spus primul secretul.

– Acuma, na. M-am grăbit. Voi ce-ați găsit?

– Asta-i „comoara” mea!, strigă Zburlita veselă, arătând o poză cu Licuță în clipa când se apropie de grup.

– Opa! Ce surpriză drăguță mi-ai făcut Zburlito!, spuse Licuță surprins, uitându-se la Perluța pe sub sprâncene.

– Daa! Și mai am o surpriză, Licuță. Taică-tu a fost la noi și vorbea cu tata ca mâine să meargă la pescuit, la Ostrovul lui Terente. Spunea o poveste. N-am înțeles eu prea multe, dar am înțeles că ne ia și pe noi. Merge și tata lui Tatalai și nea Aurel, unchiul tău și nu mai știu cine. Mama nu prea vrea să mă lase. Ce zici de asta, Licuță?

– Ce să zic? Mă bucur. Și m-aș bucura și mai tare dacă... dacă...

În acel moment, Licuță simți cum bănuțul din mână se încălzea, aproape că-l frigea. Brusc, își aminti toată discuția cu tataia Mușat. Numele „Terente” îi răbufni în minte ca o atenționare și auzea clar gândurile prietenilor care veneau gălăgioase și nu le putea desluși.

– ...dacă am merge cu toții la pescuit. Ar fi grozav să mergem toți. Și Perluța, și Parfeu...

– Mi-ar plăcea, dacă m-ați lua și pe mine. Nu-i o problemă cu ai mei. Habar n-au pe unde umblu toată ziua, se bucură pe moment Parfeu...

– Ne vom juca „Caută Comoara”, mâine, la baltă. Și-așa, eu știu ce „comori” ați găsit.

– *Etee! Mine la cum n-ai.* „Comoara” ascuns am bine, spuse sigur pe el Tatalai.

– Nici nu e nevoie, Tatalai. Năsturelul lipsă de la bluza ta, pe care l-ai găsit prin iarbă, e acum în gura ta.

Tatalai scoase nasturele din gură și căuta să vadă dacă i se potrivește la bluză. Îl pufni râsul.

– *Hi, hi, hi! Ziua căutat l-am toată. E „comoara” acum mea.*

– La Parfeu nu e nevoie să ghicesc, căci se dă singur de gol cu mingea aia din sân.

– Și eu ce „comoară” am, ghicitorule?, se dădu curioasă Perluța.

– Știu ce ai găsit, dar nu spun.

– Atunci, nu știi. E clar.

– Ba da, știu! E o pietricică în formă de inimioară. Și o ai în buzunarul de la rochiță.

– Și? Și mai ce? De ce nu spui, Licuță? Ți-e teamă de Zburlita?

– Adică ce?, sări Zburlita-n vorbă.

– Uite, na! Ce? Numai tu?

Perluța scoase piatra din buzunar și o arătă Zburlitei, drept în față. Licuță înlemni.

– Hm! Drăguță piatra. Și ce-i cu asta?, studie Zburlita inimioara din piatră a Perluței.

– Uitasem că nu știi să citești. Pe inimioară am scris cu o cărămidă, numele „Licuță”.

Tatalai și Parfeu, dându-și seama că-s în plus la această scenă, se întoarseră să plece acasă.

Le părea rău de joc. Și nici nu se terminase ziua.

Îi opri din drum Aurel, care tocmai ieșise din curtea unde locuia Licuță.

– Unde plecați, măi, copii?

– Acasă. Asta nu mai e joacă.

– Ia, hai, înapoi să vorbesc ceva cu voi!

Aurel era unchiul lui Licuță, frate cu mama lui. Îi luă pe după umeri pe cei doi și ajunși lângă ceilalți, se așezară pe iarba crescută în buza șanțului de la marginea drumului. Spărgând semințe de floarea-soarelui se pregăti să le spună ceva important.

Licuță știa deja. Zâmbi complice către Zburlita, dar nu spuse nimic. Zburlita se făcu că plouă. Nu uitase de pietricica Perluței.

– Uite care-i treaba, dragilor! Măine e o zi specială de pescuit în Balta Brăilei. Mai precis, la Ostrovul lui Terente. Am să vă

povestesc de ce e specială, dar nu acum. Și ne-am hotărât, eu, Neculai, Costică și cu Marcel, tăticii voștri, să vă luăm și pe voi la pescuit. Să fie ca o excursie pentru voi.

– Ba, mai întâi ai vorbit cu mamele noastre, nea Aurele!

– De unde știi tu, măi, Licuță?

– Știu. Știu și povestea pe care vrei să ne-o spui. Și mai știu că mai întâi ați vorbit cu mamele noastre. Greu le-ați convins.

– Mă! Tu ai tras cu urechea la gard, când discutam în curte la voi.

– Ba nu. Știu și gata. Și mai știu că era și mama Perluței la noi, care tocmai venise să o ia acasă pe Perluța, dar pentru că i-ați promis că aveți grijă de ea, o lasă și pe ea la pescuit.

– Uraaa!, răbufni Perluța.

– Așa e. E clar că ai spionat, mincinosule... Oricum, asta-i treaba. Voi o să mergeți la mine-n mașină, iar ceilalți vor veni cu bicicletele până la bac. Acum plec acasă să aranjez mașina pentru drum. Plecăm dimineața devreme, pe la cinci.

– O să ai de schimbat cureaua la alternator și de curățat bujiile. Toată ziua te-ai gândit la asta.

Lui Aurel îi vâjâia o bujie-n cap. Doar el știa ce are de făcut la Dacia lui. De unde știa Licuță?

– Hai, nu zău! Ai visat azi-noapte sau cum?

– Nu. Acum te-am auzit în mintea mea, cum vrei să te duci la tata să-i ceri o cheie tubulară de 17, căci a matale cam scapă.

– Da' de unde până unde știi tu ce-i aia cheie tubulară? Că doar nu v-a învățat la grădiniță.

– Nu știu ce e. Te-am auzit pe mata' cum gândeai asta. Ai mai și înjurat că trebuie să schimbi uleiul.

Aurel crezu că aiurează. „O fi de la șprițul ăla băut cu Neculai?”

– Hai, bre, că nu e de la vin. Te aud ce spui, așa cum mă auzi matale pe mine.

Ceilalți copii priveau ca la circ. Licuță jongla cu vorbele, iar Aurel rămăsese cu coji de semințe nescuipate pe buze. Era lovit în cap spontan cu ceva de necrezut.

Tatalai, pofticios, profită de pauza de gândire a lui Aurel și îndrăzni:

– Nenea! Mie câteva dă-mi și semințe!

Îi dădu mecanic un pumn de semințe lui Tatalai, dar și celorlalți. Totuși, nu acceptă situația.

– Du-te, băăă!

Aurel, părând indiferent, se ridică și plecă spre casa lui, năucit de situație. Avea treabă și nu voia să stea să judece jucăriile lui Licuță. „Eah! Copii!”, își spuse liniștitor.

După ce-și reveniră din toată aiureala cu nea Aurel, copiii se risipiră pe la casele lor, fiecare cu comoara lui.

Cuprins

<i>Lumea lui Licuță</i> , prefață de Costin Tuchilă	5
Capitolul I	
Caută Comoara	9
Capitolul II	
Un vis în alt vis	28
Capitolul III	
Ostrovul lui Terente	42
Capitolul IV	
Capătul Lumii	69
Capitolul V	
Acasă	108